

erdélyi •

• Fiatalok. •

A ROMÁNIAI
ÚJ MAGYAR NEMZEDÉK
FOLYÓIRATA.

SZERKESZTI:
LÁSZLÓ DEZSŐ.

TARTALOM:

KOVÁCS DEZSŐNÉ

★
Az iskolán kívüli nevelés: társadalom nevelés (Pálffy Károly).

★
A gyógyszerészek elhelyezkedési lehetőségei (Ifj. Dr. Parádi Ferenc).

★
Hány ügyvédjelöltünk van? (Zsombory László).

★
József Attila (Ádám Zsigmond).

★
A főiskolás törvény fontos rendelkezései — Jogi segély könyvtár (Kocsis János).

CLUJ—KOLOZSVÁR,
VIII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

IV.

KOVÁCS DEZSŐNÉ

Ismét elment soraink közül valaki, akit pótolni ki tudja meddig nem tudunk.

Mérhetetlenül szegényebbek lettünk, mikor Kovács Dezsőné hosszú szenvedésétől megváltotta a halál. Szegényebbek lettünk, s hosszú idő kell ahhoz, hogy még magát ezt a veszteséget csak fel is tudjuk mérni. Utóbbi években elsúlyosodott betegsége — mely egész életén végig kísérte, lehetetlenné tette azt a felsorolhatatlanul gazdag közéletet, amit addig hosszú életén át folytatott. De elevenen, csodálatos frissességgel élt és dolgozott még szelleme, páratlan bölcsessége, ítélőképessége, melyhez a legbonyolultabb társadalmi kérdésekben annyiszor és annyian fordultak tanácsért. Míg aztán a könyörtelen mulandóság ennek a szellemnek is végét vetett.

Milyen volt a szellem, amely ezt a nagy életet áthaltotta? Amely évtizedek tanári munkája alatt nőnemzedéket alakított, mely nőmozgalmaink legtöbbször életre hívta, s valamennyinek lelkületét megszabta, amely minden komoly erdélyi magyar mozgalom nélkülözhetetlen részévé vált?

Nő volt. Feleség, a Kovács Dezső felesége. Négy gyermek anyja. Már férjhezmenetele előtt súlyos beteg és végig élt egy hosszú életet, volt egész feleség és nagyszerű anyja, aki az anyai szeretet elképzelhetetlen (és soha nem panaszolt) lemondásai árán egészségesen tudta felnevelni gyermekeit. Mesébe illő anyja, igazi feleség. A költői, drága Kovács Dezső mellett acélos akarattal, puritán zártsággal az ellentét maga. De találkoztak egymás szeretetében, a jószágban és a kötelességteljesítésben. A magyar család küzdelmes életének példája volt családjuk; a magyar család akkor sejtje a nemzeti életnek, ha az a lélek hatja át, ami a Kovács Dezsőné lelke volt.

Közéleti nő volt, aki tudta, s kiharcolta a nő megillető helyét a társadalomban, s alapjait vetette meg, tervrajzát készítette el a nő közszerepének erdélyi magyar életünkben. Igazi nő volt, s így mi se állott tőle távolabb, mint az a hóbortos feminizmus, mely a nőt eredeti hivatásától elvonja és férfimesterségek és férfilelkek rossz utánzójává zülleszt. Mélységes hitvallása szerint a nő igazi szerepe a családban van, s közéleti kötelességei csak ereje feleslegéből telhetnek. A közéletben pedig nőiségének megfelelő szerepet kell vállalnia: a nőmozgalom: társadalomba átvitt anyaság. Mikor az 1920-as években Kolozsvár városi tanácsának választott tagja volt, ezt a szellemet vitte be a város szociális gondoskodásába is, tiszteletet víva ki magának a gyűléseken, hová súlyos betegen is annyiszor felvitette magát.

Katolikus nő volt, hitének rendíthetetlen követője. De mélységes hite nem homályosította el okos józanságát és

nem tompította izzó faji érzését. Hányszor vívódott önmagával és lázadt fel lelkében, ha úgy látta, hogy hite nevében faji érzésétől kérnek áldozatot. Ebben a tragikus erdélyi magyar dilemmában mindig a magyar érzés és erdélyi lélek győzött benne, mely nem engedte a hitet politikumok martalékává.

Magyar nő volt, kinek végzete nem szánt ugyan történelmi szerepet, de akit csupán ez különböztet meg a magyar nő hősies erényeinek történelmi alakjaitól. A mélyeséges Isten-híten alapuló családi, faji érzésből folyó közéleti kötelelességteljesítés szerény, elismerést visszautasító, de rendületlen munkása. Faj-szeretete kritikai volt. A magyar bűnököt, a közönyt, a felületességet, az összetartás hiányát, az úrhatnamságot nemzedékéből kevesen látták jobban, s alig valaki ostromozta keményebben.

Erdélyi magyar nő volt, maga fajaért dolgozó, de mások emberi értékeit megbecsülő és megbecsültető. Minden emberi nyomorúság iránt fogékony. Sajátságos, eleven és modern szellem, aki bizonyos elveiből nem engedett, de mögülük folyton kutatta, firtatta a változó világ emberarcának új és új vonásait.

A tudóvész keresztjével a vállán végig élni ezt a termékeny és sugárzó nagy életet: páratlan akaraterő és nagy lélek adhattott neki erőt. Élete: az erdélyi magyar nő szimboluma. Halála után minden erdélyi magyar nőnek egy eszménye lehet: olyan-nak lenni, mint Kovács Dezsóné volt.

Mikor 1931-ben a gazdasági válság kitörése megrendítette a diáksegélyezés addigi alapjait, felkerestem Kovács Dezsónét, feltártam a helyzetet és kértem, járjon közbe a nőegyleteknél, hogy indítsanak mozgalmat a diáksegélyezés új forrásaiért. Ő vállalta és véghezvitte ezt a feladatot. Erdélyi magyar fiúk és leányok, kik ezen a módon tanulhattak éveken át, ezt neki köszönhetitek. És még mennyi jótettet és mennyi tanácsot. Benne a mi nemzedékünk egyik legnagyobb jóakaróját vesztette el. Benne az Erdélyi Fiatalok igaz nagy barátját gyászolja.

Az erdélyi magyar ifjúságnak teljesen hozzáméltó hálája a tisztelő emlékezésen túl: az Ő példája szerint való élet.

Dr. Jancsó Béla.

Kovács Dezsóné az érettségizett lányok pályaválasztásáról.

Kovács Dezsóné nagy nevelői egyéniségének és okos modernségének egyik értékes bizonyítéka az a nyilatkozat, amelyet 1934-ben a kolozsvári magyar főiskolás testületek által szerkesztett Pályaválasztási Tanácsadó számára adott. Itt közlünk néhány szemelvényt belőle:

— Nem vagyunk tisztában helyzetünk súlyosságával, amely bizonyos előítéletekkel való leszámolásra kötelez. Az első ilyen realitás, hogy főiskolai diplomát szerzett leányaink legnagyobb részét egyáltalában nem tudja elhelyezni az erdélyi magyar társadalom... Szabad pályán mégis csak jobban érvényesülnek a férfiak... Érdemes-e a leányt főiskolákra küldeni az értékesített vagyonroncsok árán?...

— Én ajánlani csak egyet ajánlok: a gazdasági pályát. Nézz meg a kolozsvári hóstati asszonyokat. Az egész várost ők látják el főzelékfélékkel. Annyit tudnak ezzel szerezni, hogy az egész családot ebből eltartják... Intelligens, szorgalmas leányok szakismeretekkel ilyen pályán szerény, de biztos kenyeret tudnak keresni, bár ez nem iroda és nem előkelő. Nagyon sok szegényedő földbirtokos család helyzetét megfordítaná az ilyen öntudatosan gazdasági munkát vállaló leány...

— Jelszavunk csak egy lehet: megragadni minden becsületos kenyérkereseti alkalmat! Ha ilyen akad, ne tartsanak vissza osztályelölítéletek (apám tisztviselő volt, úr volt, hogy legyen én iparos stb).

— A művelődés nincs foglalkozáshoz kötve. A művelődéshez anyagi alap kell és akarat kell. Ha ez meg van, ők is éppen úgy elől fognak járni nemzeti művelődésünk terén, mint azoknak a svájci és dán leányoknak a tömege, akik két kezük munkájával keresik meg kenyerüket...

— A leány természetes vágya, hogy férjhez menjen. A családalapításnál pedig ma sokkal nagyobb biztosíték egy férfi részére az olyan leány, aki kenyeret nem adó diploma helyett életrevalóságot, új józan gondolkodást hoz... Talán keserű igazságok ezek, de az igazsággal jobb minél előbb szembenézni.

Elek Nagyapó Képes Mesés-könyve.

Képekkel ellátta B. Lóránt Erzsébet. Lepage kiadása.

A karácsonyi könyvpiac egyik legértékesebb eseménye Benedek Elek képes mesés-könyvének új kiadása. A könyv az iskolába menetel előtt álló 5—6 éves gyermekek számára készült, hogy szép képek és kis versikék segítségével játsszi módon ismerkedhessenek meg a betűkkel. A könyv meséi viszont nagyobb gyermekek érdeklődését is ki tudják elégíteni. Azokban a családokban, ahová ez a szép könyv eljut, a gyermekek a legkönnyebben megismerkedhetnek drága anyanyelvünk legfontosabb elemeivel.

Benedek Elek ma holnap egy évtizede itt hagyta drága szülő földjét, képes mesés-könyvében újra éled unokái iránti szeretete, tegyük meg mindent, hogy ez a könyv oda jusson, ahová el kell jutnia: Elek nagyapó erdélyi meseváro népéhez.

A könyv bolti ára 70 lej.

Hegyi Mózes: Végvár

(A 75 éves braillai református egyházközség történetéről) Braila, 1937. Egyházközség kiadása. 98. o. Ára 40 lei.

Hegyi Mózes könyvének megvan a külön értéke a ref. egyházmegye története szempontjából, mi azonban most nem egyháztörténeti, hanem népi életünk szempontjából szólnak hozzá ehhez a könyvhöz. Mindenek előtt a könyv értékes új adatokat tartalmaz az egyik legrégebbi regáti magyar központ történetéhez. Azután ez a könyv valóban a szegény magyar nép történetének egy darabját adja, megmutatja, hogy az egészen szegény otthoni gyökerekből kikényszerült magyar kis ember is milyen társadalmat tud létrehozni, ha megfelelő vezetés alá kerülhet. A kis magyar emberek szívós életakarátának egyik legszebb dokumentuma ez a munka. Értékes statisztikai adatok egészítik ki a munka szövegrészét, amelyben egy-egy fejezetet írt mindenik élő lelkes, aki valaha is szolgált ebben az egyházközségben.

L. D.

Pálffy Károly:

Az iskolán kívüli nevelés: társadalomnevelés.

Társadalmunk ma még sok önállóan, egymástól elszigetelt atomizálódott darabjaiban rangatozik. Ez az egymás mellett, alatt, fölött heverő, vegetáló, sok és heterogén részt kell egy közös nagy hivatásgondolatban egységes társadalom — organizmussá szervezni. Számunkra ez a népi nevelés vagy társadalomnevelés mint feladat. (Nemcsak a nép, hanem az értelmiségi rész is nevelésre szorul). Társadalmunk szétomlott atomjait és népeit a Magyar Párt tartja politikai egységben. Figyelembe kell vennünk s mint döntően fontos tényezőket kell kiemelnünk a történelmi egyházak hitvallási, lelki közösségeit, amelyek együtt ugyancsak magukba foglalják csaknem az egész magyarságot. Harmadik igen fontos tényezőül említjük meg a falu közösségeinket, mint sajátos szint, kulturát és életközösséget, lelkeséget hordozó, de szunnyadó lehetőségeinket. Értelmiségünk kis százalékában értékes elem, de igen nagy mértékben differenciált, egymástól elzárt és ellentétes töltésű s hozzá részében még idegen is a magyar le kiséptől és néplelektől. Művelődési egységről, összeműködésről, közös, nagy hivatásgondolatról nem beszélhetünk még.

Ezzel a körülménnyel kell számolnunk akkor, amikor a mi társadalom-nevelésünkről beszélünk.

Számolnunk kell mindennek előtt a történelmi egyházakkal. Első tekintetre is ezek a legtermészetesebb társadalom-nevelő tényezők. De nemcsak most ilyenek, a történelem folyamán is azok voltak. Erdélyben tradíciója van és egyéni lelki és kulturális színe van reformátusnak, római katolikusnak, unitáriusnak egyaránt. Nem ad tehát igazi választ, erdélyi választ ma az, aki a hitvallási közösségeket még a keresztény jelszóban is általánosítani akarja. *Nem közbömbösíteni kell az egyház hitvallási közösségét, hanem mélyíteni és erősíteni.* Akármelyik akarja számbavenni önmaga hivatását, ha igazán vívódik ezzel a kérdéssel, azt a választ kell adja, hogy első sorban úgy a nemzeti, mint a társadalmi, vagy a pedagógiai célnál magasabb a küldetése, de mégis mindeniknek le kell szögeznie, hogy ugyanakkor szolgálatuk van a népük életének nevelése, szervezése és segítése tekintetében is. A múlt tanúsága is az, hogy az egyházak akkor fordultak híveik lelki szolgálatán túl nemzeti és kulturális érdekeik felkarolása felé, amikor azt látták, hogy népük ezen érdekei veszélyeztetve vannak, vagy elárvult, kiszolgáltatott helyzetbe jutott a világban maga a nép. Az egyházak felelőssége különböző módon, de ma is felébredt népünkkel szemben, a kérdés tehát nem az, hogy akármilyen egységes irányításért, vagy elszűrített egységért ki vegyünk a nép nevelését az anyja kezéből, hanem az, hogy hogy hogyan jöjünk a sok gonddal, bajjal, kinnal, gyarlósággal vívódó egyház — anya segítségére, hogy népének igaz nevelője lehessen. A probléma az, hogy a társadalomnevelés hátvédjét a felekezetek között egységesen, de a gyakorlati nevelést az egyházak hitvallási színein keresztül egyénien hogyan lehet megvalósítani? Evvel az utóbbi kérdéssel maguk az egyházak hivatottak szembenézni sajátos dogmatikai és szervezeti adottságaik szempontja alatt, sőt még abban is döntő szó

kell jusson az egyháznak, hogy kitől, mitől és honnan milyen segítséget vár és kívül mit akar a munkában?

Látunk kell tehát a kisebbségi társadalmi nevelés egész mezejét, alkotó részeit, hogy a szervezetről beszélni tudjunk.

A cél, amint láttuk, a hívó magyar ember, akinek jellembeli creje, erkölcsi értéke nem külső máz, hanem hiéne az ötvözete, gyümölcse, aki a magyarságban is nemzeti kultúr értékek öntudatos birtokosa és hordozója. Ez az ember nem a pártklubok, egyesületek nemzeti, politikai szólamainak zuhatagában, hanem a pyülekezet áhítatos közösségének, az isteni élet megnyilatkozásainak közelségében az egyéni és közösségi keresztény élet gyakorlati útján tisztulhat ilyené. *As sem áll, hogy a gazdaságilag megerősödött nép már célnál is van. Egy önző, hideg, hitetlen és erkölcstelen gazdag néppel vajjon hová juthatnánk? A gazdasági emelkedés együtt jár az igazi műveltséggel s abban eszkösi szerepet játszik. A nemzeti büszkeség vagy az úgynevezett divatos — eszközeiben nem válogató — nacionalizmus se az, amire gondolnunk és néznünk kell! A mi nacionalizmusunk erkölcsi, lelki, kulturális, történelmi és népi értékek megélése és kifejezése; semmi köze a sovínista szólam-nacionalizmusához. A kisebbségi embernevelésben tehát a lelki nevelést kell a tengelybe állítani.*

Természetesen ennek a társadalom-nevelő tevékenységnek nem szabad figyelmen kívül hagynia as egyéneknek, csoportnak, rétegeknek s magának a nagy egésznek egyetlenegy szükségét s élet megnyilvánulását se. A sorrendet azonban mindég az átadandó kulturális érték határozza meg.

A megszervezett társadalom nevelő tevékenység jól átgondolva tulajdonképpen nem is egy külön intézményes tevékenység, hanem maga az öntudatosan szervezett megosztott és elosztott, kisebbségi társadalom önfenntartási tevékenysége. Nincs egyetlen egyén, amely aktíve részt ne vehetne benne, vagy hatását ne érezné.

A kisebbségi társadalom 1 számba veszi önmagát minden vonatkozásban, kiássa a multból igaz történelmét.

2. Gondoskodik arról, hogy minden egyes tagja valamilyen úton módon, öntudatos birtokosává váljon annak az érték-sorozatnak, annak a kultúrkincknek s annak a hivatás tudatnak, amely az egyének sokaságát életes társadalommá s az egyént kultúr személyiséggé teszi.

3. Ennek a társadalmi öntevékenységnek, tudományos és technikai, anyagi és szellemi, módszerei és személyi lehetőségéről gondoskodik.

Az első a tudományos önismereti munka, valóság kutatás röviden kisebbség tudomány; a második a gyakorlati iskolai és iskolán kívüli, egyesületi, egyéni és közösségi nevelői tevékenység; a harmadik ennek a kettőnek kapcsolata: sajtó szolgálat, vezetőképesség, anyagszolgáltatás, a munka célban tartása, szempont adás, együttműködötetés, kritikai tevékenység.

A gyógyszerészek elhelyezkedési lehetőségei

1. *Ma*, amikor az egyetemet végzett fiatalság elhelyezkedéséről annyi szó esik, az okleveles gyógyszerészek életlehetőségeiről is áttekinthető képet kell adnunk. E kérdésnek az ad időszerűséget, hogy a gyógyszerészek általános helyzete az utóbbi években alapos változáson ment keresztül. A vegyi ipar hatalmas fejlődése lassanként megszünteti a „receptárius” gyógyszerésztárat és helyükbe gyári készítmények gépies kiszolgáltatóivá válnak a patikák. Ezzel kapcsolatban a gyógyszerésztárat kereseti viszonyai is változnak. A megcsappant laboratóriumi munka miatt is kevesebb munkaadót alkalmaznak a tulajdonosok. A készen, becsomagolva érkező gyári cikkek kiszolgáltatásához lényegesen kevesebb munkaadó kell, mint régebben az egyes recepteken írt gyógyszerek hosszadalmas elkészítéséhez.

Az elhelyezkedés lehetőségeit erősen befolyásolja az is, hogy napjainkban a gyógyszerkiszolgáltatások tekintélyes része intézményesen, a nyilvános gyógyszerésztárat megkerülésével, hivatalos úton, az egyre szaporodó és a népességnek egyre nagyobb rétegeit beszervező betegsegélyző gyógyszerésztárat útján történik. Igaz, hogy a betegsegélyző gyógyszerésztárat felállításával a fiatal, okleveles gyógyszerészek elhelyezkedési lehetősége is szaporodott, viszont ezt a szaporodást mi, kisebbségiek nem vonatkoztathatjuk magunkra, mert a hivatalos kinevezés útján betöltött állásokra legkevesebbé sem számíthatunk. Mi tehát a betegsegélyző patikák felállítását csak abból a szempontból vizsgálhatjuk, hogy azok mennyiben hatnak ki a körzetükben levő magángyógyszerésztárat forgalmára és azokban okleveleseink elhelyezkedési lehetőségeire. Kétségtelen, hogy olyan vidéken, ahol a lakosság nagyrésze betegsegélyző köteles, a magánpatika jövedelme csökkenni fog és ezzel lehetetlenné teszi okleveles gyógyszerészség alkalmaztatását.

A betegsegélyzőpatikákon kívül számos helyen gyógyszerelosztó központok és úgynevezett díszpenzárriumok is működnek, melyeknek működése szintén kihat a magánpatikák forgalmára.

Emellett károsan befolyásolja a magánpatikák forgalmát az a tény is, hogy a gyári úton előállított ún. *gyógyszerkülönlegességek* kérdése nincs kellőleg szabályozva. A legtöbb különlegességet drogériák útján is be lehet szerezni, ami szintén feleslegessé teszi a gyógyszerésztárat. Ez az általános egészségügyre nagyon károsan ható jelenség különösen nagy városokban észlelhető. A droguistának nemcsak a kellő előképzettsége hiányzik, de a hivatásbeli felelősséggel sem tartozik az esetleg előforduló végzetes tévedésekért. Ha a gyógyszerek nagykereskedelmi forgalmát droguisták bonyolítják is le, feltétlenül szükség van a gyógyszerészek közbeiktatására a közönség kiszolgáltatásánál. Szociálisan is ferde helyzeteket teremt az, hogy a hosszú éveken át tanuló gyógyszerésszel e téren egyenlő jogokat élvez a droguista, akinek a hivatása gyakorlásához elegendő néhány középiskolai esztendő tanulás, az inaskodás és a droguista vizsga, mely körülbelül a kereskedői előtanulmánnyal egyenlő.

Ezek a napról-napra inkább észlelhető jelenségek termelték ki azt a helyzetet, hogy azokban a gyógyszerésztárakban, ahol régebben két-három, sőt több ok-

leveles segédet alkalmaztak, ma már csak egyet, elvéve ketőt találunk. Míg a magángyógyszerésztárat száma szaporodott, ezeknek munkaerő-felvételi képessége nem éri el a régebbi gyógyszerésztárat segédfoglalkoztatási képességének 60 százalékát.

2. *Ezzel szemben* az okleveles gyógyszerészek száma az utóbbi években szinte katasztrófális méreteket öltött. Ennek legfőbb okául azt hozhatjuk fel, hogy különösen a kisebbségi ifjak egyidőben hamarabb megszerezhető existenciát reméltek ettől, mint a többi szabadpályától. Az utóbbi tíz évben valósággal megrohanták a gyógyszerészeti fakultásokat főleg kisebbségiek. A hamarabb végzeteknek sikerült is elhelyezkedniük, azonban a későbbi oklevelesek nagyrésze még ma is munkanélküli, illetve más pályán helyezkedett el. (Gyakran találkozunk ma gazdász, kereskedelmi utazó, mozibérlő, újságíró, ladagyáros, kerámikus, fuvaros-patikusokkal, akik a régi körülmények között valószínűleg gyógyszerésztulajdonosok vagy bérlők lettek volna.) A jobb időkben elhelyezkedtek is sok helyen az utcára kerültek a közbejött gazdasági válság, vagy a későbbiek versengése miatt, az olcsóbbnál-olcsóbb ajánlat tételük között. Okleveles gyógyszerészek teljes ellátásért és nevetségessé válásért még ma is kaphatók.

Amikor a román oklevelesek száma is nagyon megszorodott, szükségesnek látszott általános intézkedéssel segíteni a helyzetet. A legjobb eredménnyel az járt, hogy a kolozsvári és jasi gyógyszerészfakultásokat megszüntették és az egész egyetemi képzést Bukarestben összpontosították. Az eddig végzett fölös számú román oklevelest lassanként sikerült is elhelyezni állami állások letesítésével, patikanyitási jogok engedélyezésével, stb. A kisebbségiek helyzete azonban e téren, ha némileg enyhülni is látszik, még ma is elég bizonytalan.

3. Melyek a gyógyszerészek képezésének mai körülményei?

Az érettségizett ifjú, aki hivatásául a patikus-pályát választja, alá kell hogy vesse magát a bukaresti egyetemi gyógyszerészfakultás október—november hónapokban tartott felvételi vizsgájának.

A rendszerint 120 jelentkező közül átlag 60—70 iratkozhatik be az első évrre. Az egyetem öt évig tart. Ezután következik az úgynevezett licența-vizsga.

Lássuk ezeknek az éveknek a költségeit:

Felvételi vizsgadíj, utazás, legkevesebb..	1.500 Lej
Bukarestben évenként 10 havi, összesen 50 hónapi tartózkodás, legszerűebben 2500 lej, összesen ..	125.000 Lej
A magyar diákokthoz zárosszámú jelentkezőt vesz fel, előnyben részesítve a rendszeren fizető, már azelőtti évben is ottlakókat. Kérvényezés jóelőre. Lakás havi 1000 lej. Külvárosban egy szoba 1000—1200 lej, belvárosban 1200—1500. Étkezés menzán havi 1500 lej ..	
Evi tandíj 4000 lej, öt év alatt összesen	20.000 Lej
Vizsgadíj tantárgyanként (melyeknek a száma állandóan szaporodik) 100 lej. Évente 10 vizsga, öt év alatt ..	5.000 Lej

Az első beiratás költségei, indexváltás, bizonyítványok beszerzése, tapasztalatlansági kiadások stb.	2.000 Lej
Diplomavizsga (licența)	1.500 Lej
Könyvek (nagyobbrészt kötelező)	3.000 Lej
Tanszerek, kötelező füzetek, növénygyűjtemény, mikroszkópiai készítm.	2.000 Lej
Laboratóriumi díjak, évente átlag 400 L.	2.000 Lej
Egyesületek (sport) kérvények, időközi bizonyítványok	1.000 Lej
Bukarestbe utazások, Erdélyből legszerényebben, csak szünidők alkalmával, kocsiköltség, csomagvitetés stb.	20.000 Lej
Ruházkodás, mosás, vilamos, betegség, szórakozás stb.	20.000 Lej
Rendkívüli kiadások évi legkevesebb 300 lej, összesen	1.500 Lej

Összesen: 204.960 Le

Ebből az összegből hiányoznak a nagyobb „mulatásoknak” költségei, melyek egy életerős ifjúnál évente többször is előfordulhatnak, valamint a vizsga- és évismétlés, vagy a diplomavizsga halogatásának külön kiadásai. A szorgalmas és tanulmányainak élő egyetemi hallgatónál azonban ezeknek nem szabad nagy összeget kitenniök.

4. *Lássuk ezzel szemben az elhelyezkedési lehetőségeket.* Nem okleveles segéd, ha némi gyakorlattal rendelkezik, a nyári hónapok alatt kisegítésre vállalkozhatik közepes forgalmú gyógyszerárban. Sajnos, a mai tanrendszer mellett nagyon kevesen vannak, akik az egyetemre patikai gyakorlattal mennének.

Az érettségi utáni időt felemészti a felvételirekészülés. Megnehezíti a nyári gyakorlatot az is, hogy az egyetemi tantervbe nagyszámú vizsgatantárgyat iktattak, melyeket a júniusi vizsgaidőben mind elvégezni lehetetlen. Rendszerint nyárra is marad tanulnivaló, s így az állásvállalás lehetősége elesik.

A patikai gyakorlat nélkül kikerülő oklevelesek hada hiába keres elhelyezkedést, mert mindenütt az első követelmény, hogy valaki az elemi gyakorlati ismeretekkel rendelkezzen. Ezeket elsajátítani oklevéllel a kézben nagyon kétséges és fájdalmas vállalkozás. Eltekintve attól, hogy az ilyen oklevelesek rendszerint többről csak hallottak, mint amennyit tudnak, a legtöbbször valami kimarad a képzésükből. Valami, amit az egyetemen nem tanítanak. A közönséggel való bánásmód, a felelősségérzet állandó tudata, a tapasztalatok értéke az elméletekkel és kísérletezésekkel szemben stb.

A gyakorlatban az új patikus a még meleg oklevéllel a kezében állást keres. Ha egyetemi éveit előtt és alatt patikában dolgozott, már összeköttetései és ismeretségei alapján is könnyebben jut álláshoz. Ez azonban ma ritkább eset. Fiatal kollégáink rendszerint a szerencsére bízzák sorsukat. Figyelemmel kísérik a lapok hirdetési rovatait és az üresedő állásokat azonnal megpályázzák. Kapva kapnak minden kínálkozó alkalmon. Akármilyen munkanélküliség legyen, a lapok vagy szaklapok rovataiban mindig akad állás ilyen elszánt fiatal patikusok számára. Ezt a meglepő jelenséget előnyösen könyvelhetnénk el, ha nem sejtjénénk, hogy mi lappang a tünet mögött. Minden szakember tudja, hogy vannak országgrészünkben patika-tulajdonosok, akik örökké hirdetnek. Nevük éveken keresztül ott áll az „állást kaphat” rovatban, keményen da-

colva minden idők viharával és a munkanélküliek se-regével. A hiba az, hogy ezekre a közismert helyekre egyáltalában vállalkozik valaki. Ez a valaki aztán ott marad egy-két hónapig, hogy mielőbbi távoztával ismét régi ismerősként üdvözölhessük az újból megjelenő hirdetést. A lapok már készen tartják a szöveget és előnyös fizetési feltételeket szabnak az ilyen idült hirdető patikatulajdonosnak.

5. Ha a kezdet nehézségein átvergődve az okleveles patikus végre álláshoz jut, átlag 3—4000 Lejnnyi fizetésre számíthat. Nők ennél kevesebbet kapnak.

Mivel a jövőre is kell gondolni és az állások bizonytalanok, takarékoskodni kell. Ha az okleveles szerencsésebb esetben kibőjtől egy jobb állást és nagy mestere a takarékoskodásnak, lassanként egy kis tőkét félre is tehet, amit nagy lekötöttsége miatt könnyebben megtehet, mint az ugyanilyen fizetéssel bíró, más pályán levők. Legjobb esetben az öt év alatt tanulásra kiadott összeget tíz évi önmegtartóztatással össze- gyűjtheti.

A tíz évi következetes takarékoság erőfeszítései nincsenek arányban azokkal az előnyökkel, amit ez az emberfeletti önmegtartóztatás a végén nyújthat. Akármikor bekövetkezhetnek előre nem látott meglepetések, melyek az egész tíz éves tervet felboríthatják.

A takarékos patikus-segédet időközben a következő gazdasági meglepetések érhetik:

1. *férfiaknál a házasság*, mely falun átlag a harmadik esztendőben bekövetkezhetik.

2. *Tulajdonosváltás*, halálozás, bérbeadás, vagy a patika eladása révén, amikor az új tulajdonos rendszerint új munkaerőt állít be. Ilyenkor a huzamosabb állásnélküliség az egész összegyűjtött vagyontát felemészti.

3. *Gazdasági válság*, amely a patika forgalmát lecsökkenti. A tulajdonos ilyenkor elsősorban munkatársát bocsátja el.

4. *Egyéb okok.* A tulajdonos házassága, amikor az asszony saját rokonait igyekszik elsősorban elhelyezni. A konkurencia nyomása, a közönség befolyása vagy az új eszmeáramlatok másfajú segéd beállítását kívánják meg. *Társadalmi okok:* A tulajdonos serdülő lányának férjet, magának örököst kíván szerezni. Ilyenkor az idősebb házas kollégát elbocsátja.

Az itt említett példák megtörtént tapasztalatokon alapulnak. Ezekon kívül számos olyan eset fordulhat elő, amelyet fel sem sorolhatunk.

Az állás nélkül maradt okleveles gyógyszerész helyzete annyival reménytelenebb, hogy nem kezdhet hivatásának megfelelő önálló vállalkozásba, mint más szabadfoglalkozású szakember (orvos, ügyvéd, tanár, kereskedő, iparos, stb).

6. A gyógyszerész célja nem is lehet az a bizonytalan, többékevésbé kielégítő segédi állás. A távolabbi cél az önállósodás, melynek a patikus pályán meghatározott keretei vannak. A patikus hosszú évekig tartó takarékosságának jutalmát az önállósodásban éri el. Minden patikusnak az az álma, hogy bármilyen szerény keretek között is, saját patikája legyen. Ehhez az út a bérleten keresztül vezet. Az évekig takarékoskodó segéd akkora összeget gyűjt, hogy a 2—300.000 lejt kitevő *kauciót* letehesse. A jó bérlet egy újabb évtized munkássága alatt ezt az összeget megkésztéri. Ezzel már patikát lehet venni. Így a patikus élete alkonyán nyugodt megélhetést biz-

tesít magának és családjának és halála esetére is mentesíti utódait a bizonytalan jövőtől.

A patikaszerzésnek egy másik módját nálunk újabb rendelkezések szabják meg. Ez az úgynevezett patikanyitási jog elnyerése. Ennek a következő feltételei vannak:

1. gyógyszerészi oklevél.

2. gyógyszerértár-vezetői képesítés. Oklevél utáni három év igazolt gyógyszerértáriszolgálat alapján miniszterium által adományozott minősítés.

3. sikeres versenyvizsga, az egészségügyi miniszterium által kinevezett bizottság előtt. A törvény szerint kétvétenként rendezik, (gyakorlatban azonban ennél ritkábban), Bukarestben.

A versenyvizsga kérdését ideszerve teszi az, hogy 1935 november-december hónapjaira 5 évi szünet után a versenyt meghirdették. 250 jelentkező közül 120-an tettek le sikeresen a vizsgát, s ennek alapján 1936 év júniusában a 61 legjobbnak meghatározott helyekre engedélyezték a patikanyitást. A versenyvizsga alapján történő patikanyitás lehetőségeit az egyes városok és vidékek népességi számadatai és egyben gyógyszerigényei szabják meg.

7. Ha különböző országokban összehasonlíthatjuk a lakosság számát az ott működő nyilvános gyógyszer-tárakkal, érdekes megállapításra juthatunk. Minél nyugatabbra megyünk, a számítások alapjául vett száz ezer lakásra annál több patika esik. Míg Németországban száz ezer lakásra több mint 20 patika jut, Romániában ez a szám átlag mindössze hét körül mozog. De ugyanazon ország területén belül is nagy különbséget találunk e tekintetben.

Tekintsük meg pl. az alábbi táblázatot:

(Buletinul Demografic al României, jan 1936 alapján)

Ország-rész:	Lakók száma:	Patikák száma:	Hány lakóra esik egy patika:	100.000 lélekre esik: (patika).
Bessarábia	3.048.461	137	22.251	4,48
Munténia és Moldova	9.415.006	554	16.994	5,88
Bukovina	892.435	78	11.441	8,73
Erdély, Bánát	5.729.868	605	9.471	10,55
Románia	19.087.770	1.378	13.628	7,41

Ebből az érdekes összehasonlításból láthatjuk, hogy amíg Erdély-Bánátban közel tizenegy patika lát el száz ezer lakost, addig Bessarábiában mindössze négy és fél patika gondoskodik ugyanannyi lélek gyógyszer ellátásáról. Bessarábia és Munténia-Moldva gyengébb egészségügyi helyzetéből következik, hogy Románia patika viszonyai a középeurópai átlagon alul maradnak. Átlag negyedannyi gyógyszerértár esik ugyanannyi lakóra, mint Németországban.

Országunk, mint minden egyéb téren, az utóbbi évek alatt hatalmas haladást mutat az egészségügy fejlesztésében is. Ennek keretében igyekezik a népesség kellő gyógyszerellátásáról is gondoskodni, patika-

nyitási engedélyek adományozása által. Ezzel együtta az állami állásban el nem helyezett okleveles gyógyszerészek is biztos megélhetéshez jutnak. A folyamat elősegítésre több éven keresztül versenyvizsga nélkül adtak patikajogot az elhanyagoltabb vidékeken, sőt egyidőben még a fejlődő nagyobb városokban is. Így Bukarestben egyetlen esztendőben, 1921-ben 58 új patikát nyitottak, mely a ma működő 113 bukaresti gyógyszerértárnak 52%-a.

8. A fejlődés érdekes képét kapjuk a nagyobb fejlődési időszakok összehasonlításával az egyes ország-részekben.

Hány patikát alapítottak az egyes fejlődési időszakokban?

ORSZÁGRÉSZ	1860 előtt		1860—1919 között		1919—1936 között	
	hány patikát alapítottak?	a meglévők hány %-át?	hány patikát alapítottak?	a meglévők hány %-át?	hány patikát alapítottak?	a meglévők hány %-át?
Munténia-Moldovában	91	14,280%	163	25,58%	383	60,11%
Erdély-Bánátban . .	147	25,800%	293	51,71%	126	22,44%
Bessarábiában Bukovinában	A datok hiányoznak					

A fenti táblázatból láthatjuk, hogy a Munténia-Moldovai gyógyszerértárak 60,14%-át alapították 1919 után, míg azelőtt a mai számnak csak 39,86%-a működött. Ezzel szemben Erdély-Bánátban 1919 előtt a mai gyógyszerértárak 77,56%-a a már fenállott és továbbiak felállítására sincs annyira szükség, mert a népességhez viszonyítva még ma is magasabb az arányszám, mint a többi ország-részekben. Ennek az a következménye, hogy a közeljövőben patikanyitási engedélyekre csakis a többi ország-részekben számíthatunk, tehát ha valamely kisebbségi gyógyszerésznek sikerülne a versenyvizsgája, Erdély-Bánátban nem számíthat patikára.

9. Az elhelyezkedés lehetőségei közé tartozik a gyógyszerértárvásárlás is. Kormányaink igyekezete az volt, hogy a szerényebb körülmények között élő okleveles gyógyszerészeknek biztos elhelyezkedést nyújtson, ezért tehát számos korlátozó intézkedést állított a tisztán tőke-alapon történő tulajdonos cserék elé. Elsősorban megszüntette azt az állapotot, hogy nem-gyógyszerész patikát vásárolhasson és ott okleveles gyógyszerészetet saját belátása szerint a kereslet-kínálaton alapuló fizetéssel alkalmazzon.

Az újonnan felállított patikák személyjogúak. Másra át nem ruházhatók. Halálozás esetén a jog megszűnik és a patika rövid időn belül liquidálandó. Az özvegyre és utódokra nézve nem méltányos az utóbbi intézkedés, mert ezáltal élet-lehetőségüktől teljesen meg vannak fosztva. Ennek elkerülésére kiegészítették a rendelkezést azzal, hogy kiskorú gyermekek esetén azok nagykorúságáig, illetve addig amíg azok gyógyszerészi oklevelet szerezhetnek, az özvegy megtarthatja a patikát.

Ezeknek az intézkedéseknek az országos eredményeiről és a kisebbségekre való kihatásairól további cikkben számolok be.

Hány ügyvédjelöltünk van?

Az ügyvédszövetség hivatalos lapja 1937 szeptemberi számában leközli az 1936. év folyamán bejegyzett ügyvédjelöltek névsorát, melyből sikerült az alábbi statisztikát összeállítanom, fontosnak tartva ezt a kérdést nem csak az ügyvédek, hanem a társadalom számára is. Ezekből az adatokból nem lehet arra következtetni, hogy minden évben ilyen nagy számban iratkoztak be az ügyvédi kamarákba, vagy a következő években ez a szám növekedhetne. Amint már ismeretes, az előző években az ügyvédi kamarák szívesebben fogadták be a jelölteket, tekintettel a beiratkozottak kevesebb számára. 1931. december 28-án a Monitorul Oficial 301. számában megjelent ügyvédtörvény az ügyvédek működési lehetőségét megszűri azokkal, hogy az előírt jelölti idő leteltével a jelölteket ügyvédi vizsga elé állítja, s az ügyvédi vizsga háromszori sikertelensége esetén az illető jelölt nem lehet tagja az ügyvédi karnak. A fenti törvényutasítás azokra vonatkozik, akik 1930. április 6. óta iratkoztak be az ország valamelyik jogi fakultására. Eszerint a következő években beiratkozott jelöltek száma csak csökkenést mutathat. Az 1936. évben beiratkozott ügyvédjelöltek nemzeti szempontjából a következőképpen oszlanak meg: az ország ügyvédi kamaráiba beiratkozott 355 ügyvédjelölt közül 251 román, 52 magyar, 37 izraelita, 9 német és 6 orosz-kisoroszlak nemzetiiségű. Ezeknek meyyék szerinti megoszlását az alábbi kimutatásban ismertetem:

	Román	Magyar	Izraelita	Német	Orosz-Kisoroszlak	Összesen
Aiba	3	1	1	—	—	5
Arad	10	3	2	—	—	15
Baia	1	—	—	—	—	1
Botoşan	6	—	1	—	—	7
Brassó	6	5	—	2	—	13
Bukovina	2	—	8	—	5	15
Buzău	6	—	—	—	—	6
Cahul	1	—	—	—	—	1
Călia	1	—	—	—	—	1
Carş-Krassó	2	—	—	—	—	2
Ciuj-Kolozsvár	51	24	9	—	—	84
Covurlui	10	—	4	—	—	14
Dolj	19	—	2	—	—	21
Făgăraş-Fogaras	1	—	—	—	—	1
Gorj	9	1	—	—	—	10
Hotin	2	—	—	—	—	2
Hunedoara-Hunyad	3	—	1	—	—	4
Ifov	84	—	—	—	—	84
Maramureş-Máramaros	1	—	—	—	—	1
Neamţ	1	1	—	—	—	1
Odorhei-Udvarhely	—	1	—	—	—	1
Olt	2	—	—	—	—	2
Oradea-Várad	3	6	1	—	—	10
Rădăuţi	1	—	1	—	—	2
Roman	2	—	—	—	—	2
Sălaj-Szilágy	2	6	1	—	—	9
Sibiu-Szeben	7	—	—	5	—	12
Sighişoara-Szegesvár	3	—	—	2	—	5
Someş-Szamos	5	4	2	—	—	11
Teleorman	5	—	—	—	—	5
Tighina	—	—	2	—	1	3
Timişoara-Temesvár	2	—	—	—	—	2
Torda-Turda	1	—	—	—	—	1
Vâlcea	2	—	—	—	—	2

Amint a fenti adatokból láthatjuk, a magyar jelöltek legnagyobb része nagyobb városokban igyekszik letelepedni. Erre példa, hogy az ország összes ügyvédi kamaráiba beiratkozott és felvett 52 magyar ügyvédjelölt közül 24 Kolozsváron helyezkedett el, míg az Udvarhelyi kamarába csak 1 és a brassóiába csak 5, holott a Székelyföldön lakik a magyarság a legnagyobb tömegben. Ezen az egészségtelen elosztáson, mely a városainkon ügyvédtultermeléshez, a vidéken pedig ügyvédtultermeléshez vezet, segítenünk kell.

Zsombory László
ügyvédjelölt.

JÓZSEF ATTILA
1905—1937.

Tragikus hírt jelentettek Balaton-Szárszóról: vonat elé vetette magát József Attila, a háború utáni irónemzedék nagy lírikusa. Harminckét éves volt, kiábrándultan, roncsolt idegekkel állt oda a mozdony elé.

„Hiszek a tiszta költészetben — írta még huszonöt éves korában — mert ő teremtette meg azt a közösséget, amely a társadalom antagonizmusa fölött derős erő, valóságos egész és mennyei egészség.... Az értékek és igazságok elhagyatottsága miatt kétségbeesnem pedig oktalanság volna: azok, akár akarjuk, akár nem, önmaguktól is rengő virágzásba pattannak, mint Isten tekintetere a rózsaliget.... nyugós és alázatos kisbérese vagyok az eljövendő tisztultabb társadalmi berendezésnek... a napi gondok sokaságát kell megítkítani, hogy a művészetnek életértelmű örömét mindenki szívéig szíhassa, mint a levegőt.”

Aggancsát is elveszíti nemsokára s merészen, komoran néz farkassora elé. „Döntsd a tőkét, ne siránkozz”, biztatja magát első kötetében és gerinces nyugtalansággal támadja a társadalmat igazságtalanságaiért. Az utolsóban „nagyon fáj” már minden, magabahull, meg-meglátogatja gyermekése, apja, „kinek szájából szép volt az igazság” és anyja, a mosónő, ki akkor „kékítőt old” már „az ég vizében”. És jönnek higgadt, csendes sorok, „harmatta” válik „gond és teher” a „megfáradt ember”-ben, „a békességet szétesztja az este, meleg kenyérből egy karaj” már az azelőtti harcoköltő, — „pihen az ég is, a nyugodt Marosra” s homlokára „kiülnek a csillagok”.

Utolsó óráiban Hugo-t olvassa s fordítani akar, hozzáfog a „Verba ultima”-hoz, de az első sornál abbahagyja. Nem érdekli Freud sem, Bergson sem, Marx és Hegel — Hugo felé fordul összeroncsolt életével. Mit mondhatott neki halál előtt a szelíd, fehér hajú mester? Marasztalta, tudta vigasztalni a nagy romantikus.

Sok mindent látott változatos életében. Kerestülcsavarogta Szegedet, Pestet, Párist, Bécs utcáit, a társadalmi rétegeket, volt rikkancs, hajóinas, kenyeres, borfiú, mezei napszámos, fahordó, bélyegárus, kifutó, kövezőinas, gimnázista, házitanító, bankhivatalnok, műfordító, vásárcsarnoki kisegítő, magyar-francia levelező, tanárjelölt s a „Szép szó” egyik szerkesztője. Most költő csak. Kanyargós, külön ösvényen elindult Kosztolányi s Juhász Gyula felé.

Ádám Zsigmond.

Az új főiskolás törvény fontosabb rendelkezései.

Az egyetemi oktatás törvényének egyes rendelkezéseit kibővítő törvény, mely a Monitorul Oficial 1937. márc. 24-i 69. száma I. részében meg, jelent a következő fontos rendelkezéseket tartalmazza:

Főiskolás hallgató nem politizálhat.

15. §. „A hallgatóknak meg van tiltva, hogy politikai pártoknak, vagy politikai egyesületeknek tagjai legyenek és hogy politikai természetű megnyilatkozásokban és mozgalmakban résztvegyenek. Azokat, akik ellenszegülnek ezeknek a rendelkezéseknek, az egyetem rektorai exmatrikulálni fogják.“

A főiskolat egyesületekről.

15. §. „A főiskolai egyesületeknek csupán olyan hallgatók lehetnek tagjai, akik az egyetem egy fakultására a törvényes látogatási időre beiratkoztak. Az egyetem kötelékébe tartozás egész ideje alatt, akár a licența, akár a doktorátus megszerzése végett hallgatják az előadásokat, a hallgatóknak nincs joguk résztvenni más főiskolás egyesületekben, mint az Egyetemi Szenátus által jóváhagyottakban, melyek a Rektor ellenőrzése alatt állanak.“

„A főiskolai hallgatók érdekeit és főiskolai kívánságait csak a törvényesen megalakult főiskolás egyesületek képviselhetik és tarthatják fenn egyetemi hatóságok előtt és az ő közvetítésükkel, vagy jóváhagyásukkal az állam, megye és község hatóságai előtt... A hallgatók politikai és társadalmi természetű igényléseinek megoldása nem tartozik az egyetemek hatáskörébe.“

A diáksegélyezésről.

20. §. „Egyetlen állami, megyei, vagy községi hatóság sem hozhat semmiféle, a főiskolás élettel kapcsolatos intézkedést az egyetem vagy a nemzetnevelési minisztérium vezető szerveinek előzetes véleménye nélkül.

Főiskolai hallgatóknak, vagy főiskolási egyesületeknek ezek a hatóságok, vagy bármely jogi személyiség sem pénzbeli, vagy más természetű segítyt, sem pedig ösztöndíjat nem adhat, csupán az illető egyetem rektorainak, vagy a nemzetnevelési minisztériumnak közvetítésével. Hasonlóképpen ezek a hatóságok nem létesíthetnek diákasztalokat és diákotthonokat sem az illető egyetemi szenátus engedélye nélkül. Az eddig ezen hatóságok által létesített diákasztalok és diákotthonok feloszlattak és feloszlátva maradnak. A fenntartásukra rendeltetett összegeket egyéni ösztöndíjakká alakítják át, amelyeket az egyetemi hatóságok által rendezett versenyvizsga alapján az illető megyebeli hallgatóknak fognak adni.

Szabályzat fogja megállapítani azokat a szabályokat, amely szerint az alapok összegyűjtetnek és az egyéni ösztöndíjak kiosztatnak.“

Megalakult a Székely Társaság jogi segély könyvtára is.

Ismeretes, hogy a szegény magyar egyetemi hallgatók milyen nagy küzdelmet folytatnak a tanulmányi könyvek hiánya miatt, mert ha találnak is megfelelő könyveket, azok oly drágák, hogy nem tudják megvásárolni. Tudunk magyar egyetemi hallgatókról, akik a könyvek hiánya miatt nem tudtak rendszeresen vizsgálni, mert számukra valóságos a lehetetlennel határos a könyvek beszerzése, akkor, amikor egy év tankönyveinek az ára 2—3000 lej között mozog. Hogyan várhatjuk tehát a szegény egyetemi hallgatótól, hogy könyveit beszeresse, amikor magát is csak a mások támogatásával tudja fenntartani?

Ezeket a hiányokat könyvtáraink, s maga az Egyetemi Könyvtár sem tudja teljesen pótolni; például a Hamangiu-féle sorozatból mindössze csak 8—10 sorozat van, habár 80—100 sorozatra volna szükség. A fentemlített okok készítettek arra, hogy kölcsönkönyvtárunkat megszervezzük. Az orvosi segélykönyvtár már megvalósult és több könyvgarnitúrát tud már kiadni évi 200 lej használati díj ellenében. Örömmel adjuk hírül, hogy a magyar társadalom áldozatkészsége folytán és a december 4-én rendezett tőncestély jövedelméből felállítottuk a jogi segélykönyvtárat is. Igaz, hogy azok a retek között mozog ez a könyvtár, de

Kedves olvasó!

Jelen számunkkal VIII. évfolyamunkat befejeztük. Hogy idejében megindíthassuk új évfolyamunkat, kérünk minden előfizetőt, hogy hátrálékát egyenlítsse ki, szerezzen új előfizetőket és lehetőleg küldje be előre az új évfolyamunkra előfizetését.

alap, ami fejlődni fog és amit fejleszteni akarunk és ehhez kérjük a magyar társadalom támogatását. Kérjük mindazokat, akiknek bármilyen nélkülözhető tanulmányi könyvük van, juttassák el a Székelyek Kolozsvári Társaságához. Kérjük a magyar társadalomtól ennek a könyvtárnak a pénzbeli támogatását is, s az esetleges adományokat szíveskedjenek a Székelyek Kolozsvári Társaságához (M. Foch-út 43. szám) eljuttatni. Legyen erre példa az a pár egyetemi hallgató, akik könyveiket a könyvtárnak ajándékozták. Hiszünk azt, hogy minden végzett és jelenlegi egyetemi hallgató segítségünkre siet és hisszük azt, hogy min: enki kötelességének fogja érezni ennek a könyvtárnak a támogatását, mert ezáltal az egyetemi hallgatóság egy nagy és égetően szükséges feladatát oldottuk meg és elősegítjük azt, hogy minél jobban fel tudjon készülni népünk és társadalmunk szolgálatára. *Kocsis János.*

FŐMUNKATÁRSÁK:

Balázs Ferenc, László József

Bíró Sándor, Debreczeni László, Dsida Jenő, Haáz Ferenc, dr. Jancsó Béla, László Dezső, dr. László Ferenc, dr. Parádi Kálmán, Pálffy Károly, dr. Szilágyi Olivér, dr. Tonk Emil, dr. Váró György.

KIADÓHIVATALI titkár: Sinkó Ferencz-SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: Cluj, Str. Kogălniceanu 13 szám, földszint. Kéziratok és a lap adminisztrációját érintő levelek a szerkesztőség, illetve a kiadóhivatal címére küldendők.

ELŐFIZETÉSI DIJAK: Belföldön főiskolai hallgatóknak félévre 40 Lei, egész évre 70 Lei, tanítóknak is 70 Lei, másoknak félévre 70, egész évre 120 Lei. Magyarországon: 1937 január 1-től kezdve 5 pengő, főiskolásoknak 3.50 P, Csehszlovákiában egész évre 40 csehekrona, Jugoszláviában egész évre: 70 dinár.

MAGYARORSZÁGI FŐBIZOMÁNYOS a „Studium“ könyvesbolt, Budapest, Kecskeméti-u.8. Magyarországi előfizetési díjak általa is beküldhetők. Csekk száma: 4041.

PÉNZKÜLDEMÉNYEK László Dezső szerkesztő címére küldendők: Cluj, Str. Kogălniceanu 16, Református kollégium.

Feladó szerkesztő és kiadó: László Dezső.

CENZURAT. „Gloria“ Cluj